

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 10 tetor 2019
Nr. ref.:RK1442/19

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI49/19

Parashtrues

Limak Kosovo International Airport SH.A., "Adem Jashari"

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme
Rev.nr.16/2019, të 7 shkurtit 2019**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Shoqëria Aksionare Limak Kosovo International Airport SH.A., "Adem Jashari", me seli në fshatin Vrellë, Komuna e Lipjanit, të përfaqësuar nga avokatët Fazli Gjonbalaj dhe Leonora Fejzullahu (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës).

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston kushtetutshmërinë e Aktgjykimit [Rev.nr. 16/2019] të 7 shkurtit 2019 të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata Supreme) në lidhje me Aktgjykimin [Ac.nr. 3565/15] e 29 tetorit 2018 të Gjykatës së Apelit dhe Aktgjykimin [C.nr. 224/2014] e 19 majit 2015 të Degës në Lipjan të Gjykatës Themelore Prishtinë (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore).

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar përmes të cilit parashtruesi i kërkesës pretendon se i janë shkelur të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me nenin 24 [Barazia para Ligjit], nenin 31 [E drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta) në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ), nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës në lidhje me nenin 1 (Mbrojtja e Pronës) të Protokollit nr. 1 të KENDJ-së, si dhe nenin 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës.

Baza juridike

4. Kërkesat bazohen në paragrafin 4 të nenit 21 [Parimet e përgjithshme] dhe paragrafët 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit nr. 03/L-121 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

5. Më 26 mars 2019, parashtruesi i kërkesës parashtrroi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
6. Më 2 prill 2019, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Gresa Caka-Nimani Gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Radomir Laban (kryesues), Remzije Istrefi-Peci dhe Nexhmi Rexhepi.
7. Më 12 prill 2019, parashtruesi i kërkesës dërgoi në Gjykatë një parashtrësë përkitazi me të gjitha lëndët e regjistruara në emër të parashtruesit të kërkesës në Gjykatë dhe posaçërisht në lidhje me lëndën KI132/18 (Aktvendim për papranueshmëri i 8 korrikut 2019, parashtrues *Limak Kosovo International Airport S.H.A. "Adem Jashari"*). Parashtruesi i kërkesës në këtë shkresë theksoi se Gjykata gjatë shqyrtimit të këtyre kërkesave duhet të shqyrtojë dhe paragrafët 2, 3 dhe 4 të nenit 13 (Të drejtat e të punësuarit me rastin e ndërrimit të punëdhënësit) të Ligjit 03/L-212 të Punës (në tekstin e mëtejme:

Ligji i Punës) dhe paragrafin 18 të nenit 9 (Përfundimi i Personelit) të Marrëveshjes së Partneritetit Publiko Privat për Operimin dhe Zgjerimin e Aeroportit Ndërkombëtar të Prishtinës, ndërmjet Republikës së Kosovës, duke vepruar përmes Komitetit Drejtues Ndërministror për Partneritet Publiko Privat dhe Limak Kosovo International Airport SH.A., (në tekstin e mëtejme: Marrëveshja e PPP-së).

8. Më 24 prill 2019, Gjykata njoftoi parashtruesin e kërkesës për regjistrimin e kërkesës. Në po të njëjtën datë, Gjykata njoftoi edhe Gjykatën Supreme për regjistrimin e kërkesës.
9. Me 16 maj 2019, parashtruesi i kërkesës përsëri dërgoi edhe një shkresë të titulluar *“Parashtresë, lidhur me lëndët e regjistruara”*, duke përsëritur në thelb pretendimet e tij dhe duke shtuar edhe një herë se Gjykata duhet të shqyrtojë edhe paragrafët 2, 3 dhe 4 të nenit 13 të Ligjit të Punës dhe paragrafin 18 të nenit 9 të Marrëveshjes së PPP-së.
10. Më 10 shtator 2019, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e Gjyqtares raportuese dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

11. Më 12 gusht 2010, Qeveria e Republikës së Kosovës dhe parashtruesi i kërkesës kishin nënshkruar Marrëveshjen e PPP-së. Para kësaj Marrëveshje, Aeroporti i Prishtinës u quajt Aeroporti Ndërkombëtar i Prishtinës (në tekstin e mëtejme: ANP).
12. Në paragrafin 18 të nenit 9 të Marrëveshjes së PPP-së ishte përcaktuar se: *“Partneri Privat mund të përfundojë punësimin ose ndonjë angazhim të çfarëdo punëtori të ANP (i) në çdo kohë për çështjet në lidhje me ligjet, rregullat, rregulloret administrative dhe dekretet, (ii) sipas marrëveshjes së përbashkët, dhe (iii) pa kufizime pas përvjetorit të 3 (tretë) të datës së hyrjes në fuqi”*.
13. Në bazë të shkresave të lëndës, rezulton se H.H. (në tekstin e mëtejme: i punësuar), kishte qenë i punësuar tek ANP-ja që nga 7 maji 2004. Më 4 prill 2011, ai kishte nënshkruar kontratë të re me parashtruesin e kërkesës për periudhë të caktuar prej tre (3) vitesh, përkatësisht deri më 3 prill 2014.
14. Më 3 mars 2014, përmes një *“Njoftimi për mospërtëritje të kontratës së punës”*, parashtruesi i kërkesës njoftoi të punësuarin përkatës se kontrata e tij ka përfunduar. Duke u referuar në paragrafin 2 të nenit 71 (Koha e njoftimit për ndërprerjen e kontratës së punës) të Ligjit të Punës si dhe kontratën përkatëse të punës, parashtruesi i kërkesës arsyetoi se ndërprerja e kontratës bazohet në *“[...] vendimin e kompanisë për planifikimin e ardhshëm të resurseve njerëzore”*.
15. Më 12 mars 2014, i punësuar i kërkoi nga parashtruesi i kërkesës që të kthehet në vendin e mëparshëm të punës, duke pretenduar se njoftimi i 3 marsit 2014 është i kundërligjshëm.

16. Më 20 mars 2014, parashtruesi i kërkesës refuzoi si të pabazuar kërkesën e të punësuarit.
17. Më 16 prill 2014, i punësuarit parashtroi padi në Gjykatën Themelore duke kërkuar (i) anulimin e vendimit për ndërprerje të marrëdhënies së punës; dhe (ii) kompensimin e të ardhurave.
18. Më 19 maj 2015, Gjykata Themelore përmes Aktgjykimit [C.nr.224/14], e refuzoi si të pabazuar padinë e të punësuarit. Gjykata Themelore, ndër të tjera në arsyetimin e saj theksoi se (i) i punësuarit kishte kontratë më kohë të caktuar me parashtruesin e kërkesës bazuar në nenin 10 (Kontrata e Punës) të Ligjit të Punës; (ii) ndërprerja e marrëdhënies së punës ishte bërë me skadimin e kohëzgjatjes së kontratës bazuar në pikën 1.3 të nenit 67 (Ndërprerja e Kontratës së Punës sipas fuqisë ligjore) të Ligjit të Punës; dhe (iii) neni 76 (Largimet kolektive nga puna) përkitazi me largimet kolektive nga puna nuk ishte i aplikueshëm në rrethanat e rastit konkret, sepse sipas arsyetimit, numri të punësuarve të larguar nga puna ishte më i vogël se dhjetë përqind (10%) të numrit të përgjithshëm të të punësuarve nga i paditura, përkatësisht parashtruesi i kërkesës.
19. Më 26 qershor 2015, i punësuarit parashtroi ankesë kundër Aktgjykimit të lartcekur të Gjykatës Themelore, duke pretenduar shkelje të dispozitave të procedurës kontestimore, konstatim të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike dhe zbatim të gabuar të së drejtës materiale.
20. Më 29 tetor 2018, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit [Ac.nr.3565/15] refuzoi si të pabazuar ankesën e të punësuarit, duke e vërtetuar Aktgjykimin e Gjykatës Themelore.
21. Më 20 dhjetor 2018, i punësuarit parashtroi revizion kundër Aktgjykimeve të Gjykatës së Apelit dhe asaj Themelore, respektivisht, duke pretenduar shkelje të dispozitave të procedurës kontestimore dhe zbatim të gabuar të së drejtës materiale. Ai kërkoi që të aprohet revizioni si i bazuar, si dhe të kthehet çështja në rivendosje. Parashtruesi i kërkesës nuk parashtroi përgjigje në revizion.
22. Më 7 shkurt 2019, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [Rev. nr. 16/2019] e pranoi si pjesërisht të bazuar revizionin e paraqitur nga ana e të punësuarit dhe ndryshoi Aktgjykimet e gjykatave të instancave më të ulëta. Gjykata Supreme (i) anuloi njoftimin për mos vazhdimin e kontratës të 3 marsit 2014 si joligjor dhe detyroi parashtruesin e kërkesës që të (ii) kthejë në punë të punësuarin; (iii) t'ia paguajë shumën përkatëse në emër të dëmit material; si dhe (iv) t'ia paguajë shpenzimet e procedurës.
23. Gjykata Supreme, ndër të tjera, në arsyetimin e saj theksoi se gjykatat e shkallës më të ulët gabimisht kishin aplikuar të drejtën materiale sepse sipas saj (i) i padituri, përkatësisht parashtruesi i kërkesës, ka dështuar të i vërtetoi të gjitha pretendimet përkitazi me ligjshmërinë e njoftimit për ndërprerjen e marrëdhënies së punës; (ii) parashtruesi i kërkesës në ndërprerjen e kësaj

kontrate ishte thirrur në paragrafin 1.1 të nenit 70 (Ndërprerja e Kontratës së Punës nga ana e punëdhënësit) të Ligjit të Punës, përkatësisht në “arsye ekonomike, teknike ose organizative”, ndërsa asnjëherë nuk kishte prezantuar një plan përkatës, i cili do të mund të shërbente për ligjshmërinë e njoftimit për ndërprerjen përkatëse të marrëdhënies së punës; (iii) thelbi i çështjes nuk është vërtetimi i ekzistimit të marrëdhënies së punës në kohë të pacaktuar për të punësuarin, por vlerësimi i ligjshmërisë së njoftimit për mos vazhdimin e kontratës së punës; për më tepër që (iv) nuk mund të pranohet si i drejtë dhe i ligjshëm qëndrimin juridik i gjykatave më të ulta se paditësi, përkatësisht i punësuarit ka qenë në marrëdhënie pune me kohë të caktuar.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

24. Parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme është nxjerrë në shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të tij të garantuara me nenin 24 [Barazia para Ligjit], nenin 31 [E drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 [E drejta për një proces të rregullt] të KEDNJ-së, nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] e nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës në lidhje me nenin 1 [Mbrojtja e Pronës] të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, si dhe nenin 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës.
25. Përkitazi me shkeljet e pretenduara të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, parashtruesi i kërkesës pretendon shkelje të së drejtës së tij në vendim të arsyetuar gjyqësor. Në mbështetje të pretendimeve të tij, parashtruesi i kërkesës i referohet Aktgjykimit të Gjykatës të 4 shtatorit 2017 në rastin KI138/15, me parashtrues *Sharr Beteiligung GmbH* (në tekstin e mëtejshëm: rasti i Gjykatës KI138/15). Për më tepër, parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon se Gjykata Supreme kishte interpretuar dhe aplikuar Ligjin e Punës në mënyrë të gabuar sepse (i) duke iu referuar nenit 5 (Ndalimi i të gjitha llojeve të diskriminimit) të Ligjit të Punës, kishte dal jashtë kërkesave të revizionit të ushtruar nga i punësuarit; dhe (ii) nuk ka interpretuar në mënyrë të drejtë nenin 67 dhe 70 të Ligjit të Punës, të aplikueshme në rrethanat e rastit konkret.
26. Përkitazi me shkeljet e pretenduara të nenit 46 të Kushtetutës në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme ka rezultuar në dëme financiare për parashtruesin e kërkesës duke shkelur rrjedhimisht të drejtat e tij pronësore. Në këtë kontekst, parashtruesi i kërkesës i referohet praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ), pa cituar ndonjë rast specifik.
27. Në fund, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që të shpall kërkesën e pranueshme, dhe të shpall të pavlefshëm Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës Supreme, duke e kthyer çështjen në rivendosje.

Dispozitat përkatëse ligjore

Ligji Nr. 03/L-212 i Punës

Neni 5 (Ndalimi i të gjitha llojeve të diskriminimit)

1. Diskriminimi është i ndaluar në punësim dhe profesion, lidhur me rekrutimin në punësim, trajnimin, promovimin e punësimit, kushtet e punësimit, masat disiplinore, ndërprerjen e kontratës së punës ose çështjeve të tjera nga marrëdhënia e punës të rregulluara me këtë ligj dhe me ligjet e tjera në fuqi.

[...]

Neni 67 (Ndërprerja e Kontratës së Punës sipas fuqisë ligjore)

1. Kontrata e Punës sipas fuqisë ligjore, ndërpritet:

[...]

1.3. me skadimin e kohëzgjatjes së kontratës;

Neni 70 (Ndërprerja e Kontratës së Punës nga ana e punëdhënësit)

1. Punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit me një periudhë paralajmërimi, atëherë kur:

1.1. ndërprerja e tillë arsyetohet për arsye ekonomike, teknike ose organizative;

1.2. i punësuarit nuk është më i aftë t'i kryejë detyrat e punës;

1.3. punëdhënësi mund ta ndërpresë kontratën e punës në rrethanat e përcaktuara në nënparagrafin 1, 1 dhe 2 të këtij paragrafi nëse është e papërshtatshme për punëdhënësin që ta transferojë të punësuarin në një vend pune tjetër, ta trajtojë a ta kualifikojë atë për ta kryer punën ose ndonjë punë tjetër;

1.4. punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit në periudhën e kërkuar të paralajmërimit të ndërprerjes në:

1.4.1. rastet e rënda të sjelljes së keqe të punonjësit; dhe

1.4.2. për shkak të përmbushjes së pakënaqshme të detyrave të punës.

1.5. punëdhënësi duhet ta njoftojë të punësuarin për largimin e tij/saj menjëherë pas rastit që shpie në largim, ose sapo punëdhënësi të jetë vënë në dijeni të atij rasti;

1.6. punëdhënësi mund t'ia ndërpresë kontratën e punës të punësuarit pa periudhën e kërkuar të paralajmërimit të ndërprerjes, atëherë kur:

1.6.1. i punësuarit është fajtor për përsëritjen e një keqsjelljeje më pak serioze ose të shkeljes së detyrimeve;

1.6.2. performanca e të punësuarit mbetet e pakënaqshme përkundër paralajmërimit me shkrim.

2. Punëdhënësi mund ta ndërpresë kontratën e punës në bazë të nënparagrafit 1.6. të paragrafit 1. të këtij neni vetëm atëherë kur i

punësuari ka marrë përshkrimin në formë të shkruar të performancës së pakënaqshme, një afat të përcaktuar kohor brenda të cilit i punësuari duhet ta përmirësojë performancën e vet, si dhe një deklaratë se dështimi për përmirësimin e performancës do të rezultojë me largim nga puna pa asnjë paralajmërim të mëtejme me shkrim.
[...]

Neni 71 (Koha e njoftimit për ndërprerjen e kontratës së punës)

1. Punëdhënësi mund të ndërpresë kontratën e punës në kohë të pacaktuar në bazë të nenit 70, të këtij ligji në këto intervale kohore të njoftimit:
  - 1.1. prej gjashtë (6) muaj deri në dy (2) vite punësim, tridhjetë (30) ditë kalendarike;
  - 1.2. prej dy (2) deri në dhjetë (10) vite punësimi, dyzetepesë (45) ditë kalendarike;
  - 1.3. mbi dhjetë (10) vite punësim, gjashtëdhjetë (60) ditë kalendarike.
2. Punëdhënësi mund të ndërpresë kontratën e punës për kohë të caktuar me njoftim prej tridhjetë (30) ditësh kalendarike. Punëdhënësi i cili nuk ka për qëllim të ripërtërijë kontratën me periudhë të caktuar duhet të informojë punësuarin së paku tridhjetë (30) ditë para skadimit të kontratës. Dështimi për ta njoftuar nga punëdhënësi, do t'i japë të drejtën të punësuarit për zgjatjen e tridhjetë (30) ditëve kalendarike shtesë me pagë të plotë”.

Marrëveshja e Partneritetit Publiko-Privat për Operim dhe Zgjerim të Aeroportit Ndërkombëtar të Prishtinës

Neni 9 (Përfundimi i Personelit)

“18. Partneri privat mund të përfundoj punësimin ose ndonjë angazhim të çfarëdo punëtori të ANP-së (i) në çdo kohë për çështjet në lidhje me ligjet, rregullat dhe rregulloret administrative dhe dekretet e aplikuara, (ii) sipas marrëveshjes së përbashkët dhe (iii) pa kufizime, pas përvjetorit të tretë (3) të datës së hyrjes në fuqi të kësaj marrëveshje”.

Pranueshmëria e kërkesës

28. Gjykata së pari vlerëson nëse kërkesa i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuar më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.
29. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

30. Gjykata gjithashtu i referohet paragrafit 4 të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] të Kushtetutës, i cili përcakton: *“Të drejtat dhe liritë themelore të parashikuara në Kushtetutë, vlejné edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme”.*
31. Për më tepër, Gjykata gjithashtu i referohet kriterëve të pranueshmërisë, siç janë të përcaktuara me Ligj. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet neneve 47 [Kërkesa Individuale], 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47
[Kërkesa Individuale]

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tija individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individ i mund të ngrejë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

Neni 48
[Saktësimi i kërkesës]

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

Neni 49
[Afatet]

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor... ”.

32. Në vlerësimin e përmbushjes së kriterëve të pranueshmërisë siç janë cekur më lart, Gjykata fillimisht vëren se parashtruesi i kërkesës ka të drejtë të paraqes ankesë kushtetuese, duke u thirrur në shkelje të pretenduara të të drejtave dhe lirive themelore të tij, që vlejné për individët dhe personat juridikë. (Shih, rastin e Gjykatës nr. KI41/09, me parashtrues *Universiteti AAB-RIINVEST L.L.C.*, Aktvendimi për papranueshmëri i 3 shkurtit 2010, paragrafi 14). Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar i cili konteston një akt të autoritetit publik, përkatësisht Aktgjykimin [Rev.nr.16/2019] e 7 shkurtit 2019 të Gjykatës Supreme, pas shterimit të të gjitha mjeteve juridike të përcaktuara me ligj.

33. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu ka sqaruar të drejtat dhe liritë themelore që ai pretendon se i janë shkelur, në pajtim me kushtet nga neni 48 i Ligjit dhe ka dorëzuar kërkesën në pajtim me afatin e përcaktuar në nenin 49 të Ligjit.
34. Megjithatë, përveç kësaj, Gjykata shqyrton edhe nëse parashtruesi i kërkesës ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë të përcaktuara në rregullin 39 [Kriteret e pranueshmërisë] të Rregullores së punës. Paragrafi 2 i rregullit 39 të Rregullores së punës përcakton kriteret në bazë të të cilave Gjykata mund të shqyrtoj kërkesën, duke përfshirë kriterin që kërkesa të mos jetë qartazi e pabazuar në baza kushtetuese. Specifikisht, rregulli 39 (2) përcakton që:
- “(2) Gjykata mund ta konsiderojë kërkesën të papranueshme, nëse kërkesa është qartazi e pabazuar, sepse parashtruesi nuk dëshmon dhe nuk mbështetë në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij”.*
35. Në këtë kontekst, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës kishte nënshkruar Marrëveshjen e PPP-së me Republikën e Kosovës, në të cilën, ndër të tjera, kishte përcaktuar se pas përvjetorit të tretë të kontratave me punëtorët e saj, mund të i ndërpres të njëjtat pa asnjë kufizim. Bazuar në këtë dispozitë, pas kalimit të afatit prej tri (3) viteve të të punësuarit përkatës, njoftoi të njëjtin se nuk do të i vazhdohet kontrata e punës. Gjykata Themelore dhe Gjykata e Apelit, përmes Aktgjykimeve përkatëse, kishin refuzuar padinë dhe ankesën e të punësuarit përkatës, respektivisht, ndërsa Gjykata Supreme, përmes Aktgjykimit [Rev.nr.16/19] të 7 shkurtit 2019, e kishte pranuar pjesërisht revizionin e të punësuarit si të bazuar, duke ndryshuar vendimet e instancave më të ulëta dhe duke anuluar njoftimin e parashtruesit të kërkesës për mosvazhdimin e kontratës së punës. Parashtruesi i kërkesës pretendon se ky Aktgjykim është nxjerrë në shkelje të të drejtave të tij kushtetuese të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së specifikisht për shkak të mungesës së arsytimit të vendimit gjyqësor dhe interpretimit të gabuar të Ligjit të Punës. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon shkelje të neneve 32, 54 dhe 46 të Kushtetutës në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së.
36. Gjykata, në vijim, do të i trajtoj pretendimet e parashtruesit të kërkesës përkitazi me (i) shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, sa i përket mungesës së arsytimit të vendimit gjyqësor dhe interpretimit të gabuar të ligjit; dhe (ii) shkeljen e neneve 32, 46 dhe 54 të Kushtetutës, duke aplikuar praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, mbi bazën e të cilës Gjykata, bazuar në nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë.
37. Përkitazi me pretendimet për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata fillimisht do të fokusohet në pretendimet për mungesën e vendimit të arsytimit gjyqësor nga ana e Gjykatës Supreme. Gjykata në këtë aspekt, fillimisht thekson se ajo tashmë ka një praktikë të konsoliduar sa i përket të drejtës për një vendim të arsytuar gjyqësor të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së. Kjo praktikë është ndërtuar duke u bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së,

përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet *Hadjianastassiou kundër Greqisë*, Aktgjykim i 16 dhjetorit 1992; *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994; *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, Aktgjykimi i 19 shkurtit 1998; *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Aktgjykimi i 21 janarit 1999; *Hirvisaari kundër Finlandës*, 27 shtatorit 2001; *Suominen kundër Finlandës*, Aktgjykim i 1 korrikut 2003; *Buzescu kundër Rumanisë*, Aktgjykim i 24 majit 2005; *Pronina kundër Ukrainës*, Aktgjykim i 18 korrikut 2006; dhe *Tatishvili kundër Ruisë*, Aktgjykimi i 22 shkurtit 2007. Për më tepër, parimet themelore sa i përket të drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor janë elaboruar po ashtu në rastet e kësaj Gjykate, duke përfshirë por duke mos u kufizuar në KI72/12, *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri*, Aktgjykimi i 17 dhjetorit 2012; KI22/16, *Naser Husaj*, Aktgjykim i 9 qershorit 2017; KI97/16, parashtues “*IKK Classic*”, Aktgjykim i 9 janarit 2018; dhe KI143/16, *Muharrem Blaku dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2018.

38. Në parim, praktika gjyqësore e GJENDJ-së dhe ajo e Gjykatës theksojnë se e drejta për një proces të rregullt gjyqësor përfshin të drejtën për një vendim të arsyetuar dhe se gjykatat duhet “*të tregojnë me qartësi të mjaftueshme arsytet në të cilat ata bazuan vendimin e tyre*”. Megjithatë, ky detyrim i gjykatave nuk mund të kuptohet si kërkesë për një përgjigje të hollësishme në çdo argument. Shkalla në të cilën zbatohet detyrimi për të dhënë arsye mund të ndryshojë varësisht nga natyra e vendimit dhe duhet të përcaktohet në dritën e rrethanave të rastit. Janë argumentet thelbësore të parashtuesve të kërkesës që duhet të adresohen dhe arsyet e dhëna duhet të jenë të bazuara në ligjin e aplikueshëm.
39. Në shqyrtimin e pretendimeve të parashtuesit të kërkesës, Gjykata thekson se (i) parashtuesi i kërkesës nuk kishte paraqitur përgjigje në revizionin e të punësuarit të paraqitur në Gjykatë Supreme, kundër Aktgjykimeve përkatëse të Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Themelore; dhe (ii) parashtuesi i kërkesës, në rrethanat e rastit konkret, nuk saktëson specifikisht se cilat pretendime thelbësore kanë mbetur të paarsyetuara nga Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme. Pretendimi kryesor i parashtuesit të kërkesës para Gjykatës ndërlidhet me referimin e arsytimit të Gjykatës Supreme, ndër të tjera, në nenin 5 të Ligjit të Punës, referim ky i cili sipas parashtuesit të kërkesës tejkalon kërkesën e parashtuar përmes revizionit të të punësuarit.
40. Në këtë aspekt, Gjykata thekson fillimisht se në kuptim të një vendimi të arsyetuar gjyqësor, Gjykatat janë të detyruara që të i adresojnë dhe arsyetojnë pretendimet thelbësore të palëve. Gjykata rikujton se duke mos u përgjigjur në revizionin e të punësuarit të parashtuar në Gjykatë Supreme, parashtuesi i kërkesës në fakt nuk ka paraqitur argumentet e tij para Gjykatës Supreme. Si rezultat, kjo e fundit, nuk ka mundur që të i adresoj pretendimet e tyre.
41. Për më tepër, Gjykata rikujton që Gjykata Supreme, përmes Aktgjykimit të kontestuar, në parim sqaroi, ndër të tjera, dy çështje: (i) se njoftimi për mosvazhdimin e kontratës së punës së të punësuarit nuk ishte i ligjshëm, sepse marrëdhënia e punës ishte ndërprerë bazuar në nenin 67 dhe paragrafit 2 të nenit 71 të Ligjit të Punës, në kundërshtim me shkresat e lëndës; dhe (ii) se

çështja esenciale në rrethanat e rastit nuk ishte vërtetimi i ekzistimit të marrëdhënies së punës në kohë të pacaktuar për të punësuarin, por vlerësimi i ligjshmërisë së njoftimit për mos vazhdimin e kontratës së punës; për më tepër që, sipas saj, nuk mund të pranohet si i drejtë dhe i ligjshëm qëndrimin juridik se i punësuari ka qenë në marrëdhënie punë me kohë të caktuar.

42. Gjykata Supreme i ishte referuar nenit 5 të Ligjit të Punës vetëm në mbështetje të argumenteve tjera mbi bazën e të cilave, ajo pranoi revizionin e të punësuarit si pjesërisht të bazuar. Në këtë aspekt, Gjykata rikujton që kompetenca konkrete e çdo gjykate të rregullt përcaktohet me legjislacionin përkatës. Në ndërlidhje me rastin konkret, Gjykata thekson se përderisa paragrafi 1 i nenit 2 të Ligjit Nr. 03/L-006 për Procedurën Kontestimore, kufizon gjykatat që të vendosin brenda kufijve të kërkesave që janë parashtruar nga palët ndërgjyqëse, paragrafi 2 i të njëjtit nen, përcakton që zbatimi i rregullave të së drejtës materiale i përket çmuarjes së lirë të gjykatës dhe e cila, në aplikimin e kësaj të drejte, nuk është e lidhur me thëniet e palëve që kanë të bëjnë me të drejtën materiale.
43. Rrjedhimisht, dhe në këtë kontekst, Gjykata rithekson se përkundër pretendimit të parashtruesit të kërkesës për mungesën e arsytimit të vendimit gjyqësor, përkatësisht të Aktgjykimit të kontestuar, përtej pretendimit se Gjykata Supreme ka tejkuluar kompetencën e saj duke u referuar në nenin 5 të Ligjit të Punës, parashtruesi i kërkesës, nuk saktëson para Gjykatës, asnjë argument tjetër thelbësor të cilin Gjykata Supreme ka dështuar të arsyetoj. Për më tepër, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës nuk kishte paraqitur fare përgjigje në revizionin e të punësuarit të parashtruar në Gjykatë Supreme.
44. Gjykata gjithashtu vëren se, parashtruesi i kërkesës në mbështetje të pretendimit të tij, i referohet rastit të Gjykatës KI 138/15. Megjithatë, përveç faktit që parashtruesi i kërkesës ka cekur dhe ka cituar këtë vendim, ai nuk ka elaboruar lidhshmërinë e tij, faktike dhe juridike, me rrethanat e rastit konkret. Gjykata thekson që arsyetimet e vendimeve tjera gjyqësore duhet të interpretohen në kontekstin dhe në dritën e rrethanave faktike në të cilat janë nxjerrë. (Shih ndër të tjera në këtë kontekst, Aktgjykimin në rastin KI48/18 të 4 shkurtit 2019, me parashtrues *Arban Abrashi dhe Lidhja Demokratike e Kosovës* (LDK), paragrafi 275; dhe rastin KI 119/17, parashtrues *Gentian Rexhepi*, Aktvendim për Papranueshmërisë, i 3 majit 2019, paragrafi 80).
45. Gjykata megjithatë vëren se rasti në fjalë dallon nga rasti në shqyrtim në Gjykatë. Gjykata thekson se në rastin KI138/15, parashtruesi i kërkesës kishte ngritur në mënyrë të vazhdueshme, ndër të tjera, pretendimet thelbësore përkitazi me (i) vërtetimin e legjitimitetit pasiv të palës në procedurë dhe (ii) aplikimin e ligjit në fuqi përkitazi me procedurën disiplinore, dhe të cilat, Gjykata Supreme kishte dështuar të i shqyrtoj dhe arsyetoj. (Shih specifikisht paragrafët 44 dhe 45 e rastit KI138/15).
46. Prandaj në këto rrethana, bazuar në si më sipër dhe duke marrë parasysh pretendimin e ngritur nga parashtruesi i kërkesës dhe faktet e paraqitura nga ai, Gjykata duke u mbështetur edhe në standardet e vendosura në praktikën e vet gjyqësore në raste të ngjashme dhe praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së,

konstaton që parashtruesi i kërkesës nuk dëshmon dhe nuk ka mbështetur mjaftueshëm pretendimin e tij për shkelje të të drejtave dhe lirive themelore sa i përket vendimit të arsyetuar gjyqësor të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

47. Më tej dhe sa i përket pretendimeve që ndërlidhen me interpretimin e gabuar të ligjit, Gjykata fillimisht thekson se si rregull i përgjithshëm, pretendimet për interpretimin e gabuar të ligjit që pretendohet të jetë bërë nga gjykatat e rregullta, kanë të bëjnë me fushën e ligjshmërisë dhe si të tilla, nuk janë në juridiksionin e Gjykatës, dhe për këtë arsye, në parim, Gjykata nuk mund të i shqyrtojë ato. (Shih rastin e Gjykatës nr. KIO6/17, parashtrues *L.G. dhe pesë të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri, i 25 tetorit 2016, paragrafi 36; dhe rastin KI122/16, parashtrues *Riza Dembogaj*, Aktgjykim i 30 majit 2018, paragrafi 56).
48. Gjykata ka përsëritur vazhdimisht se nuk është detyrë e saj të merret me gabimet e faktit ose të ligjit që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta (*ligjshmëria*), përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë (*kushtetutshmëria*). Ajo vetë nuk mund të vlerësojë ligjin që ka bërë që një gjykatë e rregullt të miratojë një vendim në vend të një vendimi tjetër. Nëse do të ishte ndryshe, Gjykata do të vepronte si gjykatë e "*shkallës së katërt*", që do të rezultonte në tejkalimin e kufijve të vendosur në juridiksionin e saj. Në të vërtetë, është roli i gjykatave të rregullta t'i interpretojnë dhe zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale. (Shih, rastin e GJEDNJ-së, *García Ruiz kundër Spanjës*, Aktgjykim i 21 janarit 1999, paragrafi 28; dhe shih, gjithashtu ndër të tjera, rastet e Gjykatës: KI70/11, parashtrues të kërkesës *Faik Hima, Magbule Hima dhe Besart Hima*, Aktvendim për papranueshmëri, i 16 dhjetorit 2011, paragrafi 29; KIO6/17, parashtrues *L. G. dhe pesë të tjerët*, cituar më lart, paragrafi 37; dhe KI122/16, cituar më lart, paragrafi 57).
49. Ky qëndrim është mbajtur vazhdimisht nga Gjykata, bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, që në mënyrë të qartë thekson se nuk është roli i kësaj Gjykate të rishikojë konkluzionet e gjykatave të rregullta në lidhje me gjendjen faktike dhe zbatimin e të drejtës materiale. (Shih, rastin e GJEDNJ-së, *Pronina kundër Rusisë*, Aktgjykim i 30 qershorit 2005, paragrafi 24; dhe rastet e Gjykatës KIO6/17, parashtrues *L. G. dhe pesë të tjerët*, cituar më lart, paragrafi 38; dhe KI122/16, cituar më lart, paragrafi 58).
50. Gjykata, megjithatë, thekson se praktika gjyqësore e GJEDNJ-së dhe e Gjykatës gjithashtu përcaktojnë rrethana nën të cilat duhet të bëhen përjashtime nga ky qëndrim. GJEDNJ ka theksuar se përderisa autoritetet vendore, përkatësisht gjykatat, kanë detyrë primare të zgjedhin problemet rreth interpretimit të legjislacionit, roli i Gjykatës është që të sigurohet apo të verifikojë që efektet e këtij interpretimi të jenë kompatible me KEDNJ-në. (Shih rastin e GJEDNJ-së, *Miragall Escolano dhe të tjerët kundër Spanjës*, Aktgjykim i 25 majit 2000, paragrafët 33-39).
51. Rrjedhimisht, edhe pse roli i Gjykatës është i kufizuar në kuptimin e vlerësimit të interpretimit të ligjit, ajo duhet të sigurohet dhe të ndërmerr masa kur vëren

se një gjykatë ka “aplikuar ligjin në mënyrë qartazi të gabuar” në një rast specifik dhe i cili mund të ketë rezultuar në “konkluzione arbitrare” apo “qartazi të paarsyeshme” për parashtruesin e kërkesës. (Shih, në këtë kontekst, rastet e GJEDNJ-së, *Anheuser-Busch Inc. kundër Portugalisë*, Aktgjykim i 11 janarit 2007, paragrafi 83; dhe shih gjithashtu, rastet e Gjykatës KIO6/17, parashtrues *L. G. dhe pesë të tjerët*, cituar më lart, paragrafi 40; dhe KI122/16, cituar më lart, paragrafi 59).

52. Në rrethanat e rastit konkret, Gjykata thekson se parashtruesi i kërkesës, përtej pretendimit për interpretim të gabuar të Ligjit të Punës, përkatësisht neneve 67 dhe 70 të tij, nga ana e Gjykatës Supreme, duke përfshirë nenin 13 të Ligjit, të cilit parashtruesi i kërkesës i referohet në shkresat e tij dorëzuar Gjykatës më 12 prill dhe 16 maj, 2019, respektivisht, nuk ka ngritur asnjë pretendim konkret përkitazi me interpretimin e gabuar të këtyre neneve dhe për më tepër, nuk ka argumentuar nëse në rrethanat e rastit konkret, ligji është aplikuar dhe interpretuar në mënyrë qartazi të gabuar dhe arbitrare, duke rezultuar në “konkluzione arbitrare” apo “qartazi të paarsyeshme” për parashtruesin e kërkesës.
53. Prandaj në këto rrethana, bazuar në si më sipër dhe duke marrë parasysh pretendimin e ngritur nga parashtruesi i kërkesës dhe faktet e paraqitura nga ai, Gjykata duke u mbështetur edhe në standardet e vendosura në praktikën e vet gjyqësore në raste të ngjashme dhe praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, konstaton që parashtruesi i kërkesës nuk dëshmon dhe nuk mbështet mjaftueshëm pretendimin e tij për shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.
54. Gjykata gjithashtu thekson se neni 31 i Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, nuk i garantojnë askujt rezultat të favorshëm në proces gjyqësor dhe as nuk përcaktojnë që Gjykata ta vë në diskutim zbatimin e të drejtës materiale nga gjykatat e rregullta të një kontesti civil, ku kryesisht njëra prej palëve fiton dhe tjetra humb. (Shih rastet e Gjykatës KI118/17 parashtrues *Şani Kervan dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 17 janarit 2018, paragrafi 36; dhe KI142/15, parashtrues *Habib Makiqi*, Aktvendim për papranueshmëri, i 1 nëntorit 2016, paragrafi 43).
55. Në këtë drejtim, për t’i shmangur keqkuptimet nga ana e parashtrueseve të kërkesës, duhet pasur parasysh se “drejtësia” që kërkohet me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, nuk është drejtësi “substanciale”, por drejtësi “procedurale”. Në terma praktik, dhe në parim, kjo shprehet me procedurë kontradiktore, ku palët dëgohen dhe vendosen në të njëjtat kushte para Gjykatës. (Shih gjithashtu rastin e Gjykatës nr. KI42/16 Parashtrues *Valdet Sutaj*, Aktvendim për papranueshmëri i 7 nëntorit 2016, paragrafi 41 dhe referencat tjera të përmendura aty).
56. Gjykata më tej vëren se parashtruesi i kërkesës nuk pajtohet me rezultatin e procedurës para gjykatave të rregullta. Megjithatë, pakënaqësia e parashtruesit të kërkesës me rezultatin e procedurës nga gjykatat e rregullta nuk mund vetvetiu të ngrejë pretendim të argumentueshëm për shkeljen e së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm. (Shih, rastin e GJEDNJ-së, *Mezotur* -

Tiszazugi Tarsulat kundër Hungarisë, Aktgjykimi i 26 korrikut 2005, paragrafi 21; dhe shih, gjithashtu rastin e Gjykatës KI56/17, parashtruese e kërkesës *Lumturije Murtezaj*, Aktvendim për papranueshmëri, i 18 dhjetorit 2017, paragrafi 42).

57. Në fund dhe përkitazi me pretendimet për shkelje të neneve 24, 46 dhe 54 të Kushtetutës, Gjykata rikujton se parashtruesi e kërkesës pretendon shkelje të këtyre neneve pa argumentuar dhe arsyetuar shkeljen e të njëjtave përmes Aktgjykimit të kontestuar të Gjykatës Supreme.
58. Përkitazi me këto pretendime, Gjykata thekson se fakti i thjeshtë se parashtruesi i kërkesës nuk është i kënaqur me rezultatin e Aktgjykimit të Gjykatës Supreme apo vetëm përmendja e neneve të Kushtetutës, nuk është e mjaftueshme për të ndërtuar një pretendim për shkelje kushtetuese. Kur pretendohen shkelje të tilla të Kushtetutës, parashtruesit e kërkesës duhet të sigurojnë pretendime të arsyetuara dhe argumente bindëse. (Shih, në këtë kontekst, rastin e Gjykatës KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, Aktvendim për papranueshmëri i 10 shkurtit 2015, paragrafi 33).
59. Në fund, Gjykata gjithashtu rikujton se parashtruesi i kërkesës pranë kësaj Gjykate ka kërkuar edhe vlerësimin e kushtetutshmërisë së Aktgjykimeve tjera të Gjykatës Supreme, kërkesa këto që ngërthejnë në vetvete konteste të ngjashme me kërkesën pranë nesh. Gjykata në të gjitha kërkesat paraprake ka vendosur se janë të papranueshme, si qartazi të pabazuara mbi baza kushtetuese. (Shih, posaçërisht, rastet e Gjykatës KI129/18, parashtrues *Limak Kosovo International Airport S.H.A. "Adem Jashari"*, Aktvendim për papranueshmëri i 20 qershorit 2019; KI166/18, parashtrues *Limak Kosovo International Airport S.H.A. "Adem Jashari"*, Aktvendim për papranueshmëri i 20 qershorit 2019; dhe KI 36/18, parashtrues *Limak Kosovo International Airport S.H.A. "Adem Jashari"*, Aktvendim për papranueshmëri i 20 qershorit 2019).
60. Bazuar në si më sipër dhe duke marrë parasysh karakteristikat e veçanta të rastit, pretendimet e ngritura nga parashtruesi i kërkesës dhe faktet e paraqitura nga ai, Gjykata duke u mbështetur edhe në standardet e vendosura në praktikën e vet gjyqësore në raste të ngjashme dhe praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, konstaton se parashtruesi i kërkesës nuk dëshmon dhe nuk mbështetë në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij për shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të tij të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së si dhe nenet 24, 54 dhe nenin 46 të Kushtetutës në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr.1 të KEDNJ-së.
61. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe deklarohet e papranueshme, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 47 të Ligjit dhe rregullin 39 (2) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

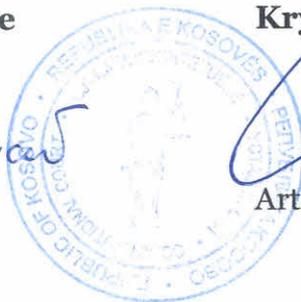
Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 47 të Ligjit dhe rregullin 39 (2), të Rregullores së punës, më 10 shtator 2019, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë Aktvendim palëve;
- III. TË PUBLIKOJË këtë Aktvendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky Aktvendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Gresa Caka- Nimani

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi